

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. VIII. Tempus dolori mederi, solatia pristinis similia afferendo, se vero illecebras humanæ amicitiaë sectatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

C A P. VIII.

Tempus dolori mederi solatia pristinis similia afferendo, se vero illecebras humanae amicitiae sectatum.

1. **N**on vacant tempora, nec otiose voluntur per sensus nostros; faciunt in animo mira opera. Ecce veniebant & praeteribant de die in diem, & veniendo & praeterendo inferebant mihi species alias, & alias memorias: & paulatim refarciebant me pristinis generibus delectationum, quibus cedebat dolor meus ille: sed succedebant non quidem dolores alii, causae tamen aliorum dolorum. Nam unde me facillime, & in intima dolor ille penetraverat, nisi quia fuderam in arenam animam meam diligendo moriturum, ac si non moriturum! Maxime quippe me reparabant, atque recreabant aliorum amicorum solatia, cum quibus amabam, quod pro te amabam *b*. Et hoc erat ingens fabula, & longum mendacium, cujus adulterina confricatione, corrumpebatur mens nostra, pruriens in auribus. Sed illa mihi fabula non moriebatur, si quis amicorum meorum moreretur.

2. Alia erant, quae in eis amplius capiebant animum: colloqui, & corridere, & vicissim benevole obsequi; simul legere libros dulciloquos, simul nugari, & simul honestari; dissentire interdum sine odio, tanquam ipse homo secum, atque ipsa rarissima, dissensione condire consensiones plurimas; docere aliquid invicem, aut discere

scere

fcere aliquid ab invicem; desiderare absentes cum molestia, suscipere venientes cum lætitia. His atque hujusmodi signis, à corde amantium & redamantium procedentibus per os, per linguam, per oculos, & per mille motus gratissimos, quasi fomitibus animos conflare, & c. ex pluribus unum facere.

N O T Æ.

- a *Nec otiose voluntur & c.*) afferit tempus dolorem mitigare afferendo *species alias, & alias memorias, & delectationes pristinis similes.* Quia species rerum, quas prius amabamus, paulatim absorbentur à novis. Quamvis enim species intelligibiles sint incorruptibiles, phantasmata tamen, à quibus in hac vita dependet intellectus, sensim evanescent: & à novis pelluntur, quæ ab aliis objectis animo adveniunt.
- b *Et hoc erat ingens fabula*) intelligit Deum Manichæorum corporeum & infinitum, quem pro Deo tum colebat, etsi merum phantasma foret, & sane *longum mendacium*, utpote quod in immensum error extenderet.
- c *Ex pluribus unum facere*) istud nimirum est, quod per tot amoris lenocinia quæritur, *hoc enim amantium votum est*, ait Aristophanes *ut amans commixtus ac colliquefactus, ex duobus unus fiat.* Sed quia teste S. Thoma, *ex hoc accideret, aut ambos aut alterutrum corrumpi, quarunt unionem, qua convenit & decet: ut scilicet simul conversentur, & simul colloquantur, & in aliis hujusmodi jungantur*, per ea amoris indicia, quæ hic ponit S. Aug.

In Sym-
pos.
Platon.
1.2.q.28.
a. 1. ad 2.

V S V S.

2. Utile remedium insinuat S. D. adversus dolorem de morte catorum, ut nimirum *non diligas moriturum, ac si non moriturum, sed memineris statutum esse hominibus semel mori*, nec quenquam vivere eo privilegio, ut semper victurus sit. Vnde, quod is respondit nuntianti filiū esse mortuum, *scire se mortalem genuisse*, hoc amatoribus quoque occinendum est: *scias te mortalem amare; imo quid-*
quid.

Hebr. 9.
27.

quid creatum amas, scias te id amare, quod brevi transiturum est.

2. Expende quam leve, & infidum sit carnalis amicitiae commercium. *Nugari & inaniter oblectari, sive honestari* ut appellat S. D. certe res est, quae animum serium non decet; nec fieri potest absque jactura temporis & impedimento virtutis; praesertim cum animus in absentia amici, turbulento & vehementi desiderio ejus exardescit, quod certum est signum vitiosi affectus. Virtus enim pacem & tranquillitatem affert. Vtinam tam serio multi dolerent de absentia & subtractione divinae gratiae, quantum tristantur de absentia & subtractione amicae, vel amici!

C A P. I X.

Humana amicitia quarit ex amici corpore indicia benevolentiae. Beatus, qui amat Deum, & amicum in Deo.

1. **H**oc est, quod diligitur in amicis, & sic diligitur, ut rea sit sibi humana conscientia, si non amaverit redamantem, aut si amantem non redamaverit: nihil quaerens ex ejus corpore, praeter indicia benevolentiae. Hinc ille luctus, si quis moriatur, & tenebrae dolorum, & versa dulcedine in amaritudinem cor madidum: & ex amissa vita morientium, mors viventium. Beatus, qui amat te, & amicum in te, & inimicum propter te. Solus enim nullum carum amittit, cui omnes in illo cari sunt, qui non amittitur. Et quis est iste, nisi Deus noster, Deus, qui fecit coelum & terram, & implet ea, quia implendo ea, fecit ea? Te nemo amittit, nisi qui dimittit. Et qui dimittit, quò it, aut quò fugit, nisi à te placido ad te iratum? Nam ubi non invenit legem tuam